

dende. Det blev i det Mindste hævdet isjor, — om det var i Udvalget eller her i Salen, erindrer jeg ikke, men det blev skarpt fremhævet her i Thinget, — at der ikke er nogen Forpligtelse for Politiet til at skaffe Lyendet til Stæde eller skaffe Oplysninger om dets Forhold, naar det er borte. Der opnaas saaledes ikke nogen større Lettelse i saa Henseende. Derimod medfører den offentlige Politisag en stor Lettelse med Hensyn til Mødepligten, idet Vedkommende under den offentlige Sag behøver at møde langt sjældnere eller i alt Fald ikke risikerer saa ofte at skulle møde uden Resultat som under en privat Sag. Netop paa Grund af denne Lettelse med Hensyn til Mødepligten er det, at Retten til at forlange en offentlig Politisag har en ikke ringe Betydning for Lyendet, og den Betydning er navnlig stor, naar Lyendet bor længere borte, hvad der i Almindelighed vil være Tilfældet, naar det har været nødt til at søge Erhverv ved at flytte til en anden Kreds. Stulle vi derfor beholde § 9, hvad jeg tror er rigtigt, fordi der er en Del, der sætter Pris derpaa, saa maa det være paa den bestemte Betingelse, at den føres tilbage til sin oprindelige Form. Det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Rimestad) gjorde derimod en anden Bemærkning, som jeg finder rigtig, nemlig, at han ansaa det for nødvendigt i alt Fald i § 8 at indføre en Bestemmelse om, at Forligsmægleren skal oplyse Lyendet om Følgerne af, at han uden Grund forlanger Paategningen udslættet. Men jeg tror, at man maasse nok kunde udstække denne Takke noget videre, saaledes at det ikke blot blev Forligsmæglerens Pligt at oplyse Lyendet om samtlige Følger af, at det uberettiget forlanger Udslættelse af Paategningen, men at det ogsaa blev vedkommende Fæstemands Pligt at oplyse Lyendet om Bestemmelsen i § 7, og man kunde maasse gaa saa vidt, at man forlangte af Husbonden, at han skulde oplyse Lyendet om Indholdet af § 7 som Betingelse for, at han senere skulde kunne gjøre § 7 gjældende; thi det kan ikke skjules — det er et af de svage Punkter i § 7 — at det let kan komme dertil, at et Lyende, som ikke har fulgt Lovgivningen saa nøje — og det kan ikke være Meningen i vore Dage at forlange dette, man læser ikke alle Love igjennem, naar det udkommer saa mange — ikke aner det Ringeste om, hvad der ventes det; det kan let være, at det kommer ind i Tjenesten og først nogen Tid efter eller maasse ganske kort Tid efter kan blive opmærksomt paa, at det kunde have vedtaget noget Andet, end det har gjort. Denne Bestemmelse i Parenthesen: „forsaavidt ikke Andet vedtages“ tror jeg burde bringes sætlig i Lyendets Grunding, i det Mindste burde dette være Betingelsen for, at Husbonden senere skal kunne anvende Bestemmelsen i § 7. Det er jo en meget vigtig Ret for Lyendet, at det i Tide kan vedtage noget Andet. Den Bemærkning, der kom fra min ærede

Sidemand (Chr. Jensen), at det ikke var farligt for et Lyende at give de Penge, der omtales i § 8, tror jeg er bleven tilstrækkelig inddegaaet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Naar det ærede Medlem vil gjennege nogle af de Exempler, som han kjender i Lyendeklassen, vil han vistnok se, at der er Mangfoldige, som ikke have Naad dertil. Der er jo ligefrem gjete Lyender. Det er meget sørgelige Tilfælde, men der findes saadanne Tilfælde, hvor en gift Mand tjener paa et Sted, Konen paa et andet. En anden Art Lyende, som vel ikke er overordentlig anbefalelsesværdigt, nemlig det, som er idvunt Alimentsbidrag, eller som har uegte Børn, er ogsaa saa uheldig stillet i økonomisk Henseende, at, naar det skal betale 10 Kroner for at værne om sin Ret, kan det meget ofte være nødt til at opgive sin retlige Stilling. Det ærede Medlem sagde ogsaa, — men maaste har jeg heri misforstaaet ham; jeg veed ikke, om han stædede til denne Lov, men jeg forstod det ærede Medlem, som om han mente, at denne Lovs Bestemmelser ikke ere skarpe nok til at sikke sig, at Folk ikke løbe bort i Østen (Chr. Jensen: Nei det har jeg ikke sagt). Ja, jeg tror ogsaa, at §§ 5 og 6 indeholde Sikkerhed herimod. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Mæglingens Nytte skal jeg ogsaa indrømme den ærede Minister, at det vistnok har sin store Betydning at gjøre Mægling gjældende for at undgaa en hel Del Sager, men Hovedvægten i denne Henseende vil jeg lægge paa, hvor lang Tid denne Mæglingsforetagelse vil tage. Dersom den tager en længere Tid, er det uheldigt at berøve Lyendet den, navnlig i de første Dage, efter at det er blevet jaget ud af sin Tjeneste eller har været nødt til at forlade den. Hvorvidt man i et Udvalg kan gaa ind paa denne Mægling eller ikke, vil derfor efter min Mening bero paa, hvor lang Tid den vil tage. Svad Spørgsmaalet om Medsættelse af et Udvalg angaar, da maa jeg tilstaa, at jeg ikke paa nogen Maade kan dele den Anskuelse, der er kommen frem baade fra min ærede Sidemand (Chr. Jensen) og fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Rimestad), at der ikke bør nedsettes et Udvalg; thi jeg synes, at der i denne Sag er en meget stor Rigdom af Uenighed. Min ærede Sidemand vil have Loven vedtagen, som den er, og vil gjerne have den vedtagen. Men det ærede Medlem kan sige sig selv, at naar han ikke vil have Udvalg, bliver den ikke vedtagen, som den er, men rimeligvis forkastet. Altsaa, de, der ønske Loven, finder jeg burde gjøre Alt for at faae et Udvalg; thi dette er den eneste Maade, hvorpaa de kunne faae den vedtagen. At saa store Endringer som de, der ere antydede, og imod hinanden saa stridende Meninger som de, der ere paa dette Øbet, skulde kunne bringes i Orden blot ved Hjælp af Medbringingsforslag, stillede mellem 1ste og 2den Behandling, er høist usandsynligt.